

Edmond Ackermans

Kronkel(d)ingen

*COLUMNS, BLOGS, MIJMERINGEN, OPEN BRIEVEN, KRONKEL(D)INGEN, GEDICHTEN, EDMONDRIAANTJES,
HAIKU'S EN SIX WORD STORIES GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™, INSTAGRAM™ OF IN WHATSAPP™ IN 2023*

Titel:

Kronkel(d)ingen

Dagelijkse columns, blogs, mijmeringen, open brieven, kronke(d)lingen, gedichten, haiku's en six word stories op Facebook™ en soms op Instagram™ of in Whatsapp™ in 2023

Foto omslag:

“Kronkelingen”

(juni 2023, Moddergat, Friesland)

Alle foto's: © Edmond Ackermans

m.u.v. blz.12, 82, 142, 164, 168, 177, 190, 210, 217, 259, 295, 306, 363: © Lucienne Ackermans; blz. 47: © Alice Debie; blz. 101, 125 en 352: © Celine & Ruben Witjes; blz. 134: © Patrick Dreezens; blz. 207: © Peter Otermans; blz. 248: Arthur Sporken

ISBN: 9789403728506

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*
- *Tussen de regels door (2017)*
- *Omloopbaan (2017)**
- *Niet alleen maar samen (2018)*
- *Vooruit, terugkijken (2019)*
- *Tussen de lachende traan (2020)*
- *Fieneke, mam, oma, omake (2020) (i.s.m. [schoon]broers, [schoon]zussen, neefjes en nichtjes)**
- *Inbundig uitgetogen (2021)*
- *Aardig Wad (2021)*
- *Regelmatig af en toe best vaak (2022)*
- *Denk(z)werk (2023)*

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor persoonlijk (geldelijk) gewin, in rechtszaken (civiel recht, personen- of familierecht, strafrecht, bestuursrecht) verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voor de “Vind ik leuk”, de meelevende, opbeurende en vaak inspirerende reacties, veel dank aan

*Yvonne Geijselaers
Wim den Hoed
Wilma Kamoen
Willy Beckers
Wiel Erens
Werner Kreutzer
Walter Claassen
Vivian Smeets
Vicky van der Heijden
Veronique Cox
Vera Haremaker
Veerle 's Hertogen
Trudy Mertens
Tonny Uiterwijk & Marcia Stassen
Tonny Dullens
Tiny Romans
Thijs Verstappen
Theo & Bianca Rooding
Theo Romeijn
Theo Custers
Tamara Oosterbosch
Suzan Scholten
Susanne Spanhaak
Stan Derkx
Sonja Massot
Sonja Geijselaers
Soe Janssen
Sjef Franssen
Sjé Essers
Sjack & Marion Menten
Sandra Huisinga
Sandra Dams
Ruud Ackermans
Ruben & Celine Witjes
Roos Ritzen
Ronnie Prickaerts
Ronald Schrooijesteijn
Ron Frijns
Roger Cornips
Roger Ackermans
Roge & Angela Muijrs
Roderick MacKay
Robert Essers & Karin Sijben
Rob & Jacqueline Lenaerts
Riny Mans
Rina Romans
Ricky Schols
Ricardo Geijselaers
Ria Speetjens
René & Ilona Schols
René & Arlette Paulissen
René Bemelmans
Reinder & Johanne van der Veen
Ray Armstrong*

*Ralph Kaumanns
Piet Janssen
Phil Bekkers
Petra Faarts
Petra van den Heuvel
Peter Visser
Peter & Jacqueline Spijkers
Peter Sonneveld
Peter Jeurissen
Peter In de Braekt
Peter Hendriks
Paul Maassen
Paul Cabo
Patrick Dreezens
Patrick Candel
Pascalle Savelkoul
Nicole Koevoets
Nicky van Aarle
Natasja Lanjouw
Natasja Cabo
Nancy Ackermans
Monique Mertschuweit
Monique Jongen
Monique Essers
Miriam Scheeren
Mireille Voncken
Michiel Wijngaard
Math Verstegen
Marlène Nauts
Marjo Kempen
Marjella Kesler
Mariska Wingender
Marion Wagemans
Marion Olzheim
Marion Janse
Marie-Jeanne Reede
Marco Prickaerts
Marcel Kamphuis
Marcel In de Braekt
Manon Kusters
Manon Helledoorn
Lucienne Ackermans
Lode Meijers
Lizeth Heijnens
Linda Polman
Lilian Smeets
Leon & Irma Cabo
Leo Hendriks
Leo Daemen
Koen van der Linden
Kitty Meurs
Kevin Scholten
Kees Aart & Helen van der Meijde
Keanu Muijrs*

Karel Walda
Jung & Marga Kaumanns
Josette van der Heijden
José Goossens
Jose Cabo
José Brands
Jos Wauben
Jos Schmeitz
Jos & Miets Scheijen
Jos Claessens
Jos Bekkers
Jordy Smitsmans
Jolanda Ploeg
John & Maureen Lenaerts
John Beijers
Joëlla Postulart
Jo Warnier
Jo & Ingrid Veulemans
Jo Smeets
Jo Peeters & Marina Frederix
Jo & Chatja Last
Jo Gulikers
Jill Reumers
Jean-Pierre Piters
Jan Geyselaers
Jacqueline Verheesen
Inge Wienen
Ineke Sniekers
Ineke Meijer
Ineke Eurlings
Iet Geelen
Hub & Bea Hartmans
Henriette Fransen
Henny & Inge Koekelkoren
Henny Habets
Henk Beekman
Hélène Troisfontaine
Hans Meertens & Wendy van Bladel
Guus Bischops
Grace Innemée
Giuseppe Castronovo
Ginny Alers
Ghita Salvino
Ghislain van Kan
Ghazal Serandib
Gerda Reijnders
Frans Steenbakkers & Christa Hendriks
Frans Lassauw
Frank Vinck & Marion Rings
Frank Goijen
Frank Ackermans
Fer & Carine Siegersma
Eva de Vries
Eric Huids
Eric Ernon
Eric van Arragon

Els Sengers
Donna Marsh Peery
Dirk Paulissen
Dionne Oberdorf
Dion Dullens
Desiree Goris
Denise Baumsteiger
Danny Vanrenterghem
Danielle Reulen
Danielle Devens
Daniele Weymar
Cindy Thijssen
Charlotte Simons
Cathy van Well
Caspar & Cindy Hanselaar
Carola ten Hoorn
Carla van der Linden
Carla van den Hove
Brunssum War Cemetery
Bianca Vanwersch
Bianca Brands
Betsie Helwegen
Bertie Devens
Bert de Heus
Bert Hardy
Bernadette Stehmann
Ber Mahovic
Bep Lahaye
Ben & Henriette Savelkoul
Ben Coolen
Bella Philippen
Bas Janssen
Bart Prickaerts
Bart Paulissen
Arthur Sporken
Arno Hertogs
Armand Lahaije
Armand & Ellen Houben
Ans Steenbakkers
Annemiek Beemster
Anneke Willems
Angelique Cremers
Angela Franssen
André Hoenen
Amanda Weijenberg
Alex Fijten
Alex Duijzings
Aida Schols
Aïcha Gelissen
Adri Matthijsse

Opgedragen aan

Lou Wijngaard

(de zwijger die uiteindelijk sprak en daardoor zichzelf bevrijdde)

Eindejaarsgroeten

(Amerikaans kerkhof Margraten, 31 december 2022)

De wind is boos. Zo lijkt het. Jaagt mij tegen zich in zijn eigen harnas. Mijn benen hebben moeite mij staande te houden. Tussen de duizenden heldenmonumenten op het monumentale ereveld. De wind zaagt, zucht en blaast de takken los. Bladeren lijken zich vast te klampen aan de hemelreikende bomen. De *Stars and Stripes* wappert stoer, hoog in top, mee met de wind. En ik kniel neer bij het monument van mijn Amerikaanse, mijn wereldheld, Elmer. Het voorlaatste doel dit jaar, alvorens, samen met lief, zittend toe te leven naar de nakende jaarwende.

Waar anderen het als hun plicht zien om op Oudjaarsdag de supermarkten leeg te roven, hun auto vervolgens vol te stouwen en aansluitend dat gestouwde te verorberen zie ik het als mijn jaarlijkse plicht – zelf opgelegd, dat wel – om mijn helden op het eind van het jaar met een bezoekje te vereren om hen met een bloemetje te eren.

Eenzaam geknield tussen de ruim 8000 marmeren heldenkruizen, vechtend tegen de warme, schrale wind, luisterend naar de kraaiende zang van de roeken, het gekrijs van de gaaien en het gedistingeerde gefluit van een onzichtbaar vogeltje dat zich waarschijnlijk met beide pootjes vastklampt aan een zwaaiende en krakende tak, rangschik ik de bloemen in de steekvaas die weinig houvast vindt in de zompige bodem. Ik druk en draai totdat de vaas stevig blijft staan, net als de bloemen.

Ik laat mijn blikken dwalen over de monumentjes, zie dat een groot aantal vazen niet bestand is geweest tegen de stormachtige wind en besluit als een soort van bloemenredder een aantal laatste goede daadjes van het jaar op dit ereveld te verrichten. Omgewaaide vazen zet ik recht, de bloemen erin en verder naar het volgende ‘slachtoffer’ van de wind. Het voelt een héél, héél klein beetje alsof ik over een slagveld wandel en gewonden probeer te helpen. Het is slechts een héél klein beetje, dat gevoel, maar het voelt wel goed. Een klein beetje betekenen voor de vredestrijders die zoveel voor ons betekend hebben...

Wolken worden voortgedreven door de almaar aantrekkende westenwind, ontstane gaten in het dek worden razendsnel weer opgevuld, ze creëren een sinister beeld van en boven de begraafplaats. Het grote ereveld dat ik, staande voor de toren, nog eenmaal overschouw, vervolgens een laatste dankwoord in gedachten uitspreek en aansluitend de *mourning woman* met eerbied en respect passeer. Tot volgend jaar!

(Brits oorlogskerkhof, Brunssum, 31 december 2022)

Het zal – denk ik – aan de dag liggen, misschien ook aan het tijdstip. Maar ook het ereveld in Brunssum oogt verlaten, op de 328 monumentjes en het *Cross of Sacrifice* na. En ook hier, harde stormende wind. Waartegen ik vecht. Zonder wapens maar met een grote dosis doorzettingsvermogen. De rustplaats van mijn Britse wereldheld, Richard. Vele uitgedoofde vredeslichtjes liggen er, weggeblazen door de maar niet aflatende wind, roemloos en verloren bij. Ik plaats twee lichtjes terug op twee monumentale grafstenen maar de wind is er blazend heel snel bij om ze weer omver en weg te blazen. Dit terugplaatsen heeft dus geen zin.

Bij de rustplaats van Richard wroet ik met blote handen een kuiltje in de modder om een meegenomen vaasje te steken. Om te voorkomen dat het vaasje – na een heel korte solo van de wind – omgeblazen wordt. Het lijkt op roeien met de riemen die ik heb, maar dan met mijn handen.

Op dit ereveld spelen een vijftal eksters op de onzichtbare golven van de wind, lijken te kraaien van plezier terwijl ik mij nog steeds nuttig probeer te maken. Met twee handen wroetend in de aardbodem. Ver weg knettert het jaarovergangsvuurwerk – véél te vroeg – door het stadje. Het is te hopen dat de vuurwerkafstekers zuinig zijn op hun ledematen en zintuigen en meer nog... zuinig zijn op de hulpverleners. Later vandaag. Want een ongeluk zit vaak aan het begin van een lontje.

Een bloementakje knakt, geholpen door de wind, uit het vaasje. Ik laat het geknakt liggen. Als een symbool van... ja, van wat? De lezer mag het zelf invullen. Ook hier laat ik mijn blikken nog eens rustig maar met respect dwalen over dit veld van eer. Hoor de wind ook hier door de bomen jagen en een losgeblazen ginkgovrucht spat op het monumentje naast dat van Richard uiteen. Tijd om huiswaarts te keren. Huiswaarts, richting het nieuwe jaar, richting 2023. Naar mijn lief. Naar vrede en vrijheid. Bevochten door Richard en Elmer en al hun maten die daarvoor hun leven gaven. Hun leven, voor dat van ons...

© &A – 2023-01-01

Antwoordapparaat

(1 januari 2023, 00.01 uur)

*“U bent verbonden met het automatisch antwoordapparaat van de huisarts.
De huisarts is momenteel telefonisch niet bereikbaar.
Bent u gewond geraakt door vuurwerk?
Toets 0 voor ‘ja’.”*

0.

*“Bent u gewond geraakt aan uw hand?
Toets 0 voor ‘ja’.”*

0.

*“Bent u één vinger van de hand kwijt? Toets 1
Bent u twee vingers van de hand kwijt? Toets 2
Bent u drie vingers van de hand kwijt? Toets 3
Bent u vier vingers van de hand kwijt? Toets 4
Bent u vijf vingers van een hand kwijt? Probeer ander(e) cijfer(s).”*

1.

“Dat wordt een ongelukkig nieuwjaar! Toch?”

2.

“Dat wordt een erg ongelukkig nieuwjaar! Toch?”

3.

“Nou, dat wordt dus echt een heel erg ongelukkig nieuwjaar. Toch?”

4.

*“Gelukkig. In het nieuwe jaar kunt u toch nog met één vinger in uw neus
pulken.”*

5, 6, 7, 8, 9, 0.

“Sla uzelf met het stompje handrestant voor uw kop en verbreek de verbinding.”

Cokeworkshop (of kookwerkwinkel)

Of ik zin had om deel te nemen aan een kookworkshop? Dat was de vraag. Ik hoefde niet meteen te antwoorden maar ik besloot, na amper beraad en overleg met mijzelf, toe te stemmen. En dus stond ik opeens tussen allerlei geavanceerde pannen en ketels, gewapend met de meest scherpe messen die ik ooit in handen had gehad, in een kookstudio waar menig gesterde kok jaloers op zou worden. Samen met de vraagstelster en een vijftal andere kook- en kooksters. En één superkookster, die ons dus ging vertellen hoe de lekkere nijen klaargestoomd, -gebraden en -gesneden moesten worden.

Op de vraag of ik ooit al eens gekookt had, kon ik met een gerust hart antwoorden met: “Ja, water.” Dat ik ook best goed eieren kan koken hield ik voor mijzelf. Stel je voor. Gelukkig had de superkook ook nog een schiller en een snijder nodig, dus mocht ik, met eigenhandig gevaar voor mijn vingers, zo’n vlijmscherp mes en een vrolijk oranjegekleurd schilapparaatje bedienen. En ging ik voortvarend, voortschillend en voortsnijdend van start, met een stoere houding van ‘verdeel en heers’. 2 stengels bleekselderij, 1 supergrote pastinaak, 8 gekleurde (paarse!!) wortels, 2 gewone (oranje) wortels. Ze gingen er allemaal tot schijf en schijfjes aan. Groot geworden in de grond werden ze eerst ontdaan van hun vellige kledij met een dunschiller (het schilapparaatje) en mijn twee handen die ook boven de snijplank allebei in standje ‘links’ bleken te staan. Gelukkig dat ik geen aardappels hoefde te ontdoen van hun jasje anders hadden de kookgenoten, later die avond, van aardappelblokjes ter grootte van een kubieke centimeter kunnen genieten. De gewone, dus oranje wortels bleken gewoon echt gewoon. Ze bleven oranje. De gekleurde (dus paarse) wortels waren nogal van de vrijgevig wortelsoort. De kleur paars kleurde mijn linkse rechterhand van de toppen der vingers tot het begin van mijn arm, omdat ik messen met mijn linkse linkerhand hanteer. Waarom ik dat doe? Vraag het Joost, die zal het misschien weten. Enfin, het paarse jasje omhulde een diepblauwpaarszwart buitenbinnenste, zeg maar een soort van giletje, dat weer een (gewoon?) oranje allerbinnenste verborg. Maar dat binnenste smaakte lekker rauw naar wortel.

Het grootste plezier beleefde ik aan de joekelse pastinaak. De reus in ‘Klein Duimpje’ zou zich duim hebben gevoeld wanneer hij naast die pastinaak gezeten zou hebben. En nu ik dit schrijf, realiseer ik me, dat pastinaken, gelet op hun grootte, hun naam misschien wel ontlenen aan ‘past in Aken’. Zo groot dus. Met lange, vlijmscherpe dunschillerrige halen zette ik de pastinaak in zijn blootje en sneed uit het dikste en breedste gedeelte, 8 schijven. Die moesten dan weer in een pannetje, dat ik vond onder de snijplanktafel, maar dat bij nader inzien (lees: na een zuchtende opmerking van de superkook ‘*nein, dit is ein au-bain-mariepenneke*’) een au-bain-mariepannetje bleek te zijn. Ik had er nog nooit van gehoord, laat staan, ooit zo’n *penneke* gezien. Gelukkig was er ook een gewoon pannetje en toen het water kookte, mochten de acht schijven erin. Totdat ze beetgaar zouden zijn. Op mijn vraag of ik er dan – ter controle – af en toe in moest bijten, kreeg ik alleen veelzeggende, zwijsende maar uiterst meewarige blikken. En toch, toch vond ik het zelf geen domme vraag.

Om van mijn kant een lang verhaal, niet al te lang te laten worden, gingen de gewone wortels in een plastic zak, samen met wat honing en een flats boter. De oranje in paarsblauwzwart gehulde wortels in twee andere zakken, ook met wat honing en een hatseflats boter. En de pastinaakschijven op een bord. Wat daarna met die gestripte messlachtoffers is gebeurd, weet ik niet, want te druk met praten, maar op het einde van de workshop, toen de resultaten werden opgediend, lagen ze, vrolijk gekleurd en beetgaar naast een overheerlijke ossobucco. Mijn hele ziel en zaligheid was niet af te zien aan de wortels en pastinaak, maar het gekookte en gebraden lekkers was wel te smaken. Zéér te smaken. Getuige de gevoelens van mijn smaakpapillen die een polonaise in mijn mond maakten. En die, nu ik dit schrijf, mijn mond weer vol doen lopen met water. Of zijn daar weer andere zintuigen voor nodig?

En of ik iets geleerd heb tijdens die workshop? Ja. Dat ik goed ben in het verorberen van het door anderen klaargemaakte. En dat ik – als hulpje in de kookhouding – met messen om kan gaan. Want geen verwondingen op het eind van de avond en... ik kon op mijn vingers nog tot tien tellen.

Druk

Ja heerlijk, een gezellig avondje restaurant. Dachten wij. In een rustig gelegen, eigenlijk altijd rustig, dus niet en nooit te druk restaurantje. Totdat de tsunamiachtige avondlijke instroom de eveneens avondlijke uitstroom overtrof en alle stoelen rond de tafels in een kleine mum (dus een mummie) van tijd volzet raakten. Waardoor de ober en oberessen zich met hun beide handen vol, de benen onder het lijf uit moesten lopen, de kokkin waarschijnlijk opeens besepte dat twee gewone handen gewoon onvoldoende zijn om te koken, te bakken en te braden. En daarnaast ook nog om de kassa te bedienen.

Lief en ik hadden het geluk dat we al vóór de aanhoudende instroom plekjes aan een strategisch goed staand tafeltje hadden gevonden en eigenlijk eersterangs de gebeurtenissen, ergernissen, discussies, misverstanden en alles wat daarmee zou kunnen samenhangen, konden volgen. Zittend op ons zitvlak, kijkend, luisterend en dus volgend op de voet.

Hoe bestellingen bij de verkeerde tafels werden geserveerd, hoe de verkeerd geserveerde pannetjes weer werden weggegrist, net op de momenten dat de hongerige(n) een deel van de inhoud van zo'n pannetje, bordje of schoteltje op hun bord wilden draperen of al hadden gedeponereerd.

Grote ogen, lichte kreten van verontwaardiging, echte huh-blikken en luide teleurgestelde rammelende rommelingen der magen. Het was voor ons zichtbaar en ook heel hoorbaar. En vertwijfeld ogende serverende dienaar en dienaressen. Die, slalomend elkaar ontwijkend, rondliepen als kippen zonder kop maar met steeds weer andere pannetjes, schoteltjes en bordjes. In hun handen.

Dat er geknotterd werd, gescholden, gevloekt. Ja, dat was best hoorbaar in het restaurantje. En dat het weggegriste bij de ene tafel gedrapeerd werd op een andere tafel met de daarbij behorende protesten van zij die dus aangebroken schoteltjes etc. kregen geserveerd, leverde niet echt een oase van serene, van eten genietende genietters op. Voeg daarbij dat het bedienend personeel uit niet-Engels sprekende landen leek te komen maar wel probeerde in het Engels te converseren dan weet je dat de Toren van Babel, zonder de hoogte in te gaan, gelijkvloers werkelijkheid werd.

En toch had het wel iets. Dit duidelijke, overtuigende schouwspel van spraakgebrek en personeels-tekort. Of was het toch een teveel aan uitgehongerde, hongerige klanten? In dit normaliter zo rustige restaurantje. Mijn ogen, oren en zeker mijn brij werden getrakteerd op een woeste storm van beelden, geluiden en gedachten. Zij kampten ook opeens met tekorten. Op zicht, gehoor en opslag.

En of wij ons het eetplezier door al die lopende, rennende, grissende, serverende, verontschuldigende elementen hebben laten ontnemen? Neen! Helemaal niet. Want – wanneer het ons lukte om zo'n sneurende dienaar of dienaar aan te houden – konden wij onze vervolgbestellingen in alle rust en gebrekkig Engels gewoon kwijt en werd het bestelde – na enig verloop van tijd – netjes geserveerd. Dat de inhoud van bijvoorbeeld het dessert qua volume minder was dan wat wij gewend waren of waarop wij gehoopt hadden, het zal met de gestegen inkoopkosten te maken hebben. *Soit*, wij konden er toch van genieten. Ondanks al het steeds luidere, ontevreden gekrakeel rondom ons. Want die hongerige krakeligen zaten soms al meer dan twee uren smachtend te wachten op hun eten.

Niet meer hongerig en/of dorstig trokken wij, later die zo rustig begonnen avond, uiteindelijk onze jassen aan en wensten wij alle na ons wachtende aanwezigen heel veel sterkte toe. En ondanks alle negativiteit die rond de tafeltjes hing, vingen mijn oren toch nog iets moois, iets positiefs op. De, met opgewekte stem gemaakte opmerking: “Ach, wij hebben de tijd.”

Die opmerking, een mooie combinatie van berusting en geduld, leverde – volgens mij – de stevige basis op voor een misschien mooi en acceptierend 2023. Toch?

*als op water drijvend
stroomafwaarts
na elke bocht
een nieuwe
herinnering
nimmer eindigend
samenkomend
in een meer
van koestering
tikt de
herinnering
op de sluis
van het leven
staat altijd open
wanneer
de brug wordt opgehaald
drijft zij voort*

de mooie herinnering

*is er altijd ...
ook na het leven*

© &A – 2023-01-05

Nadewandelingsprek (1)

(In dat kleine café aan de grote weg, aan de donderdagse, gezellige ovale tafel, waarrond verbale intelligentie na iedere slok luider de verbinding aangaat met gepaste meligheid. Of zoiets...)

“Eh... mag ik wat vragen?”

“*Ja, dat mag.*”

“Het is misschien of – in mijn geval beslist – een ietwat domme vraag, maar ook domme vragen mogen op een slim antwoord rekenen, toch?”

“*Zeker.*”

“Eh... hum. De meeste mensen laten aan de zonzijde, dus voor een groot deel meestal aan de zuidzijde van het dak op hun huis zonnepanelen installeren. Die panelen vangen de zonnestrallen op en leveren energie. Toch?”

“*Klopt.*”

“Als ik nou ook aan de noordzijde van het dak zonnepanelen laat installeren en ik laat tegelijkertijd ook spiegels plaatsen die de stralen van de zon naar de zonnepanelen op de noordzijde spiegelen of leiden, kan dan toch energie opgewekt worden?”

“*Zo, dat is helemaal geen domme vraag.*”

“Piejoew... pfff... gelukkig.”

“*Maar jazeker, zo kun je ook energie opwekken. Alleen...*”

“Oh oh...”

“*Dat levert dan geen 100% energie op. Maar 80 tot 85% moet haalbaar zijn.*”

“Duidelijk.”

“*Alleen...*”

“Oh oh...”

“*Ben jij getrouwd?*”

“Jazeker. En heel gelukkig getrouwd ook. Hoezo?”

“*Wat gaat je vrouw zeggen wanneer er grote spiegels op of tegen het dak gemonteerd zijn? Dat gaat zij nooit goed vinden. Dat ziet toch niet uit. Dat vindt zij gegarandeerd esthetisch onverantwoord.*”

“Eh... als je binnen zit, zie je die spiegels niet. Toch?”

“*Ha ha, ja dat is een goeie. Overigens, wist jij dat er boeren zijn die warmte terugwinnen uit melk?*”

“Warmte winnen uit melk? Neen.”

“*Ja, uit melk. Die boeren brengen de melktemperatuur van 36 naar zo'n 4 graden terug. Die restwarmte gebruiken ze dan om bijvoorbeeld hun woning of een stal te verwarmen.*”

“Eh... ik ga maar niet vragen hoe zoiets in zijn werk gaat. Dat gaat me gegarandeerd hoger dan boven mijn pet.”

“*Ja, dat lijkt mij voor jou ook het verstandigste.*”

“Alleen...”

“*Jahaa?*”

Ben jij getrouwd?”

“*Jazeker. En ook heel gelukkig getrouwd. Hoezo?*”

“Wat gaat jouw vrouw zeggen wanneer er 25 koeien in de woonkamer staan?”

“*Eh... hum... eh... zullen we het over iets anders hebben?*”

Kijk!

Daar liggen ze.
De vlezige delen.
Van wat ooit.
Een tam zwijn was.
Gevochten hebben ze.
Als leeuwen.
Om gedoopt te worden.
In het Meer van Smakelea.
En zwemmen mochten ze daarna.
Urenlang.
In het Lac de la Marinade.
En toen het gevecht.
Deel 2.
Om aan de spitten.
De houten spitten.
Geregen te worden.
En trots.
Liggen ze nu.
Op de Grill van Barby & Co.
Kirrend in blauwe.
Sissend in kleine wolkjes.
Als doorstoken wentelteefjes draaiend.
Helemaal in hun sas en eigen vet.
Gehuld.
In dat smakelijke Humidité de la Marinade.
De stukken.
De lekkere stukken.
Wachtend op de komst.
Van de mond.
Der slikkende bewonderaars.

© &A – 2023-01-07

Alle heerlijkheid op meerdere stokjes

“Sjat?”

“Jahaa?”

“Zjuukes, dee sattee gisteraovend waor lekkah. Al zègk iech ’t zellef.”

“Neen, hij was superdesuperlekker. Heb je nog over?”

“Eh... nein. Alles is op.”

“Hoe kan dat? Ik heb maar vier stokjes gehad?”

“Eh... jèh... daan zalle de muiskes vannach draon gegete hōbbe.”

“Huh? Hebben wij muizen? In de koelkast?”

“Sjat, iech zal ’t mer bekinne. Iech kos miech gisteraovend neet beheerse en daorum is alle sattee noe op. Kinste miech vergevah?”

“Eh... hum... okee. Maar wat krijgt het bezoek vanavond dan als lekkers?”

“Eh... Wach... Wètste wat? Iech maak ein groete nuij poorsie. Iech hōb nog e paar flinke sappige sjouwahkortelètte op veurraad. Kump good.”

“Bestaan er ook schouderlangeletten?”

“Sjat, diech bis toch zoe grappig. Iech lach miech te barste. Pfft...”

“Ja hè. Maar heb je daar nog tijd voor? Er moet nog afgewassen, gepoetst en gestofzuigd worden?”

“Zekah, sjat. Es diech noe iemand vaan boete reups veur de aofwa...”

“Ik snap de hint.”

“Daan gaon iech noe aon de geng mèt ’t make vaan ’n nuij poorsie sattee. Veur ’t bezeug.”

“Hoef ik je daarmee niet te helpen. Oh nee, dat gaat niet, ik moet nog afwa...”

“In de laoj ligk nog e sjerp mets, sjat. Diech kins geliek aon de geng mèt vlèès snije.”

“Maar ik ben daar niet zo goe...”

“Loer, ’t motte neet al te groete blōkskes weure.”

“Ja maar, ik moe...”

“Heij zoe, eine kómp veur de kneuk en de stōkskes kinste geliek in de marinade lègke.”

“Ja maar, ik moe...”

“Leuk totste miech wèls hellepe, sjat. Dat vin iech ech lief.”

“Ja ma...”

“Ech lief, huur.”

“En moet ik daarna ook nog de stokjes door het vlees steken?”

“Nein, sjat. Dat doon iech wel. Diech kins daan wijergoon met de aofwas, en zoe.”

“Pfft...”

“Hōbste ’t noe al werrem, sjat?”

“Nee hoor. Alleen...”

“Veer zien mèt us twieje, sjat...”

© &A – 2023-01-08

Opgeruimd poetst netjes

(Zondagmiddag, 15:50 uur, badkamer)

Spiegelbeeld: “Hee jij! Wat kom jij doen?”

Ik: “Mijn tandjes poetsen.”

“Nu pas? Man, de dag is bijna voorbij.”

“Weet ik. Maar toen de dag begon, kwam ik allerlei werkzaamheden tegen.”

“Werkzaamheden? Op zondag? Je weet toch dat de zondag een rustdag is.”

“Als je gelooft wel.”

“De zondag is een dag dat je op bezoek gaat bij je familie, lekker stukje vlaai eten, koffietje doen.”

“En voetballen kijken. Bij een amateurclubje.”

“Klopt. Waarom doe je dat dan niet.”

“Werkzaamheden! Televisie in de slaapkamer monteren, installeren, werkend krijgen.”

“Is dat alles?”

“Kerstboom aftuigen en opruimen, kerstornamenten afnemen en opruimen, grote afwas doen.”

“En dat heb je allemaal gedaan?”

“Eh... ik heb me met de techniek beziggehouden. Lief was meer van het opruimen en afwassen.”

“Je hebt je dus gedrukt.”

“Helemaal niet. Maar zo’n televisie installeren, monteren en werkend krijgen, vergt nogal wat denkwerk. En als de gaatjes voor de schroeven kleiner zijn dan de dikte van de schroeven komt er ook nog precisieboorwerk aan te pas.”

“Dus ook gaten geboord. In de muur? Staat de muur nog? Steken geen schroeven uit bij de burens?”

“Man, man, jij kan overdrijven, zeg. Ik moest de gaten in het ophangstelsel groter maken. Met een ijzerboortje. En, je gelooft het natuurlijk niet, maar dat is me allemaal gelukt. Met zelfhulp en wat hulp van de Gamma.”

“Van de Gamma?”

“Ja, dat zeg ik. Gamma. Die had de schroefjes die ik nodig had, op voorraad. En nu hangt hij.”

“Wie? De Gamma?”

“Nee, de televisie. En... hij werkt ook nog. Tot volle knuffelende tevredenheid van lief.”

“Goed zo. Dus je hebt tot nu toe aan die televisie gewerkt.”

“Nee. Ook nog alle kerstspullen die lief in dozen gestopt had, netjes in de rekken opgeborgen. En ook nog een, neen twee handjes geholpen met een verhuizing.”

“Verhuizing?”

“Ja, ik stond bij de lift met de kerstboom in een doos op de steekkar, gaat de lift open en staat er een Engelse buitenlander met een grote zitbank in de lift. Ik kon daar echt niet meer bij met die kerstboom. Dus heb ik hem geholpen die bank uit de lift te dragen en in de verhuiswagen te laden.”

“En jouw boom?”

“Die had ik zolang aan de kant gezet.”

“Maar hoe heeft die man die bank in de lift gekregen?”

“Dat heb ik hem niet gevraagd, mijn Engels is niet zodanig goed dat ik mij misschien wel verstaanbaar kan maken maar of de man mij dan begrepen zou hebben?”

“Je praat in raadsels.”

“Huh, ik spreek toch Nederlands, nu.”

“Laat maar. En toen.”

“Wat toen?”

“Toen je die Engelse bank in de verhuiswagen geladen had?”

“Ben ik terug naar binnen gegaan in de hoop dat de kerstboo...”

“Verdwenen was...”

“Hoe raad je het.”

“En?”

“Hij stond er jammer genoeg nog.”

“En toen?”

“De boom naar de opslag gebracht en nu kan ik dus eindelijk wat relaxen.”

“Ho ho ho!”

“Wat?”

“Eerst je tandjes nog poetsen.”

“Oh ja...”

Vanuit de dorpsstad

“Baasj?”

“Ja, Sja... Sam?”

“Leuk dat ik weer eensj op bezoek mag komen in jouw – hoe zjeg jij dat – dorpsje sjtad.”

“Dat vind ik ook wel leuk, Sja... Sam. En ook nog gezellig.”

“Zjullen we afsjpreken dat we elkaar dit jaar gaan resjpecteren, baasj? Hier en ook in Oirsjbeek.”

“Mij best, Sja... Sam.”

“Oké, dan resjpecteer jij mij een beetje meer dan ik jou. Goed?”

“Eh... is dat een eerlijke verdeling van het resj... respect?”

“Jazjeker, baasj. Alsj alle resjpect sjamen 200 prosjent isj, dan resjpecteer jij mij voor 150 prosjent en ik jou voor 50 prosjent, komen we sjamen uit op 200 prosjent. Isj eerlijk verdeeld. Toch?”

“De telling klopt, Sja... Sam. De verdeling is dan weer erg van de mindere. We kunnen toch ook ieder voor 100 procent gaan.”

“Dat zjouden we kunnen doen, baasj. Maar dan worden onzje gesjprekken zjo sjaai, baasj. Er moet een beetje sjtrijd zjijn, baasj. Niet met sjlaande vuisjten, maar gewoon met verbale woorden.”

“Zjoal... zoals we nu alweer bezig zjijn?”

“Zjoietsj, baasj. Isj toch zjoveel leuker alsj al die sjaaie gesjprekken die zje op de televisjje in die tik-tak-toksjoosj houden.”

“Kijk jij nu ook al naar die radiogesprekken op de televisjje?”

“Ja, baasj. En ik luisjter er ook nog naar.”

“Waarom, Sja... Sam?”

“Omdat ik oren heb, baasj.”

“Ach so, jij hebt dus gewoon labradoren.”

“Heej, dat isj een leuke, baasj. Die had ik nog niet eerder gehoord.”

“Goh, terwijl je wel twee

grote oren hebt.”

“Maar die luisjteren niet altijd, baasj. Alleen alsj het ...”

“Eten betreft.”

“Goed geraden, baasj. Je zjou mee moeten doen aan die quizjen op de televisjje.”

“Neuh, Sja... Sam. Daar doe ik niet aan mee.”

“Ik ook niet, baasj. Enne... het isj maar goed dat jij niet meedoet aan die qui...”

“Eh, Sja... Sam. We zouden elkaar gaan resjp... respecteren. Je begint al goed.”

“Beginnen, baasj? Ik ben al bezjig. Trouwensj, waarom heb je de camera bij je?”

“Om misschien wat leuke plaatjes te schieten, Sja... Sam.”

“Wat zjou je ervan vinden wanneer je dezje nieuwe jaarperiode begint met een mooie foto van mij. Ik in mijn sjtemmige kosjtuum dat – alsj ik het zjo zjie – besjt wel goudkleurig kleurt in dit zjondagsje zjonnetje. Dusj ik zjou zjeggen, kieken en knippen maar, baasj.”

“En als ik dat niet doe?”

“Dan ga ik hier midden op het pad sjtante pede in wandelsjtaking.”

“Waarom niet in hongersjta... hongerstaking?”

“Eh... baasj er zjijn grenzjen aan mijn sjtakingsjbereidheid. Ik ben niet zjo gek om jouw voorbeeld te volgen. Op het lijntje pasjsjen isj goed, sjmakelijk eten veel beter.”

“Maar het is misschien wel gezonder en ik zit lekker in mijn vel.”

“Jij misjschien wel, baasj. Maar ik wil niet op zjo'n Sjineesje Sar-pei lijken.”

“Shar-pei.”

“Je moet niet lisjpen, baasj.”

“Eh... hum. Maar ik lijk toch helemaal niet op zo'n Sharp....”

“Nu zjwijg ik even, baasj.”

Brief

aan Harry uit Engeland, verblijvend in Canada of Amerika of Qua Patet Orbis

High Harry,

I see up the news that you have a book gewrite. So, proficiat with the resultate. Now are we collega's from elcare. Toch? Alone, I have a hole lot of bool more books the livinglights let seen as you. But if you have time from life you can hole me in. But then must you well blive schrive.

I wate now well all sure that you shall sell more books then I ever will do umthat you a public figure bent. Against will and thank. That well. I hold me up in the luwte, that is more safely than the life that you have of had.

I wate oak that you have not gechosen for the life of a prince and I can me forstelle that you have the shit from that life and there-um that you oak like to live in the shadow. That is your good right. Maar the papparazzia in your land is disproportional busy. I saw on the television that that foam selfs in the lift probearde too creap um photo's to make. These photographen are heartsticke gack. I snap not where um the politick in Ingeland no pale and perk stells on that sort of work. They have - followings me - a flincke clap from the mill gehave. Sowell the papparazzia as the politicians.

From the othere kant, you are oak a bitje (a bittje??) hippocryt. You like to be unafhanclick from the kinkelicke house, you will to dop your little bones up your own. And you think selfs that you are good busy. Mair, you selled your private life and that from your woman Meghan, on the highest bidder. That highest bidder payed millions um your film out to send and now is there then that book where in you offcounts with your family and maybe oak your enemy's.

Know you well that you are the underworp in the talk of the day in a great part of the whole world? Selfs I spreak there over with my wife between the soap and the potatoes and that will what say. I interesseer me ownly not for your sort of people. You and all the other underparts of the roddlecircuit hear at home in the roddleblades. So simple is that. And my interesseert that not. Let me there be clear in. But yeah, now we are collega's and then must I toch show some interesse. There-um I write you this breaaf.

I hope for you that you from now on will be spared from the papparazzia but I have there from the othere kant a hard head in. I think that you have thrown a stone and it is a kind of a boomerang. You kates and you can expect the ball, others gesayd, throw with muddre and you can expect an emmer of shit back. Toch?

I wish you a good sell of the book and if you have a bitje money over, you can app me for my bankaccount. Collega's for collega's, snap you?

Bye, bye!

© &A – 2023-01-11

Déjà vu?

(Woensdagavond, eettafel)

“Sjat, hōbste ’t gehuurd vaan Oemberto?”

“Oem wie?”

“Humberto Tan?”

“Komt die op televisie?”

“Jazekah. Dee kinste toch zekah.”

“Ja, wacht. Was die niet presentator bij Studio Sport?”

“Dat klopt. Meh dat is al hiel lang geleie. Dee is noe ech weg bij zien vrouw.”

“Oh. Eh... moet ik dat erg vinden?”

“Dat weet iech neet. Meh dee is nog ins weggeweest bij häör. Toen heer mèt Dionne Stax waor.”

“Oeps, ik heb het gevoel alsof ik weer op mijn werk ben.”

“Op dien werrek? Dat is toch al zoe lang geleie.”

“Ja klopt. Heel lang geleden. Toen had ik een prettig gestoorde kamergenoot die mij op de hoogte hield van elk wisjewasje in roddelland. Vooral als hij naar de kapper was geweest. Dan had hij de vakbladen gelezen en wist hij eh... haarfijn uit te leggen hoe de relaties op het Gooise matras met elkaar kronkelden.”

“Jao, euver dee collega hōbs diech miech al ins vertèld. Waor dat neet Mi...”

“Maar ga verder. Wie is Dione Straks?”

“Dionne Stax. Humberto heet mèt die ein relasie gehad. Meh heer is toen toch weer trök gegaange.”

“Eind goed, al goed. Toch?”

“Nou nein. Noe is heer weer weg. En sjiinbaar veurgood. Heer heet ein nuij.”

“Goh... wat erg... en nu?”

“Weet iech neet. Meh die lui hawwe zoeget e tedsje geheim en daan geit ’t oeteindelik toch weer mis. Zjus wie bij Leontien van Marco.”

“Leontien van wie?”

“Marco. Marco Borsato. Die Leontien heet aoch eine nuije vreund.”

“Arme Marco.”

“Preuf iech dao weer get sinies?”

”Nee hoor.”

“Meh good. Kinste Thijs Reumer?”

“Moet ik die kennen?”

“Volleges miech wel. Kinste Piet Reumer?”

“Moet ik die kennen? Ja, wacht. Speelde die niet héél, héél lang geleden in Stiefbeen en Zoon?”

”Klopt. Dee Thijs is eine kleinzoon vaan Piet en dee heet in ein pliesieserie mètgedoon.”

“Wie? Piet?”

“Gottegot. Nein, Thijs. En dee is samegeweest mèt dat wild vrouwmes. Wie hètse. Kat... jao Katja.”

“Katja Ebstein? Die Duitse zangeres van vroeger? Ja, die ken ik wel. Maar die is toch stukken ou...”

“Nein, nein. Wach. Jao, Katja Dinges, eh... Schuurman.”

“Ooh...”

“Volleges miech hōbbe die aoch nog same e keend.”

“En die zijn nog altijd samen?”

“Nein, heer is mèt ein aander. En zie aoch.”

“Ooh... Zij ook met een andere vrou...”

“Sjat, doeg neet zoe gek. Iech vertèl aoch allein mer wat iech lees en huur.”

“Ja, dat deed mijn kamergenoot toen ook altijd.”

“En wie reageerde stiech daan? Toen?”

“Eh... eigenlijk zoals ik nu ook doe. Erg verbaasd en dom.”

“Boerum?”

“Ja, waarom? Goeie vraag. Omdat het mij boeide? Niet boeide? Ik weet het niet.”

“Wat wèts diech eigelek wel?”

“Dat jij dadelijk na het eten mag gaan rusten. Voor mijn part ga je lekker naar een roddelrubriekje kijken op de tv. Dan doe ik de afwas. Kunnen we daarn...”

“Aoh, dat vin iech fein. Sjat, diech bis geweldig.”

“Huh, wat zei je?”

“Diech bis... eh... hōbs miech wel gehuurd. Dao trap iech neet in.”

door

*de takken de boom
niet meer zien
is alleen
te bereiken
wanneer
de takken de boom
hullen
in een woud van
bladeren
zijn de gordijnen
in de natuur
is de inspiratiebron
voor de mens
wanneer het
inrichting en aankleding betreft
is het heel vreemd
dat de mens dat
nog altijd niet beseft...*

Licht

“Sjahat!”

“Oh jee... Jahaa?”

“’t Leech in de magnetron is kepot. Kins diech nuij leech bringe?”

“Ik? Het licht brengen?”

“Jèh, diech bis toch de neef van Yoman...”

“Geef je het nu eindelijk toe?”

“Allein es ’t miech oetkump, sjat.”

“Wat? Komt jou het licht uit?”

“Sjat, diech snaps wel wat iech bedoel. Kins diech e nuij lempke drin zètte?”

“Oh jee. Weet je wel hoeveel werk dat is?”

“Dat is toch gewoon zoen seumpel ieskaslempke.”

“Was het maar waar. Ik moet dan de magnetron helemaal ontkleden.”

“Oetkleije? Steit dee daan naaks veur diech?”

“Zoiets ja.”

“Eh... is eine magnetron ‘n menneke of ‘n vrouwke?”

“Volgens mij mannelijk?”

“Ow, maag iech daan eve loere es heer naaks is?”

“Eh...”

“Grepke, sjat. Grepke. Loer ins, iech hōb heij ‘n ieskaslempke. Kinste dao get mèt?”

“Nee, dat zijn speciale lampjes. Ik heb nog ergens eentje op voorraad.”

“Boe?”

“In de lampjesvoorraadkastlade.”

“De laoj boeste aoch allemaol sjruifkes die euvergebleve zien in hōbs ligke. Iech hoop veur diech totste tösse al die sjruifkes ‘n lempke kins vinde.”

“Wanneer ik mij goed herinner ligt in die lade zo’n speciaal magnetronlampje.”

“Iech hoop veur dien aoge tot die dat vinde.”

“Eh... tot zo. En als je mij zoekt dan...”

“Biste ‘n lempke aon ‘t zeuke.”

“Nee, dan ben ik bezig met de de- en montage van de magnetron.”

“Zörregste wel tot gein sjruifkes euverblievah?”

“Dat kan ik niet garanderen.”

“Iech wach aof.”

(Uurtje later)

“Sjahat?”

“Jahaa?”

“Biste nog neet klaar? Iech wèl miech eine bekah sjokomel opwerreme.”

“Geloof het of niet. Maar ik ben net klaar.”

“En... deit ‘t lempke ‘t?”

“Yep. Perfect.”

“Dus iech kin ‘t leech weer zien.”

“Ja.”

“En gein sjruifkes euvah?”

“Geen enkel schroefje over.”

“Wie hōbste dat veerdig gekregah?”

“Gewoon, door de overblijvertjes in de lampjesvoorraadkastlade te deponeren.”

“Ech woer, daan gaon iech dee magnetron ech neet gebruuke, huur.”

“Grapje, schat. Grapje.”

“Goh, iech lach miech te barste. Pffft...”

het blad

*ruist heel zachtjes in
de wind blaast soms
hard luidt de klok en
de bel doet dat
ook het hart klopt
regelmatig tikt
de tijd alsmaar
door de vogel
wordt men
vrolijk zijn de woorden
van de schrijver
niet
de natuur maar
de mens
gaat ten onder
aan zichzelf*

© &A – 2023-01-15

A Six Word Story

"Lützerath, Wie een kuil graaft, begraaft..."

© &A – 2023-01-16

Dorpsestadsmattenmatiek

Mijn brij: "Hee gast."

Ik: "Jahaa?"

"Ik snap soms niets van jouw dorpse stadgenoten."

"Troost je. Ik ook niet. Maar wat is jou onsnapbaar probleem?"

"Jouw stadsgeno..."

"Dorpse stadsgenoten."

"Die dus. Die zijn toch echt zó trots op hun sta... dorpse stad."

"Goed zo. Ga door."

"Zó trots, dat het soms echt naar chauvinisme riekt. Toch?"

"Van mij mogen ze, brij. Daar heb ik geen problemen mee."

"Echt niet?"

"Echt niet. Maar wat is jouw probleem?"

"Jij hebt zo'n mooie skyline aan de muur hangen. Van jouw dorpse sta..."

"Hoow, hoow. Háár dorpse stad. Voor alle duidelijkheid. Ik ben en blijf een agrariër. Een boer."

"Oeps. Heb ik je op je tenen getrapt?"

"Dat gaat niet, brij. Dat zou jij toch moeten snappen."

"Huh? Och ja, natuurlijk. Ik zit nogal hoog. Bij jou."

"Okee. Maarre... die skyline?"

"Ja, die skyline. Die jij wél hebt opgehangen. Aan de muur."

"Klopt. Maar dat was conform mijn adagium: 'Alles veur mien vruiwke.' Snap je?"

"Ik huis nu al heel wat jaren onder jouw schedelkap, dus ja, ik snap je."

"Gelukkig. Maar wat is met die skyline?"

"Die hangt daar mooi en rustig."

"En als ik op de bank zit, zie ik die niet."

"Die skyline, die zag ik net ook in jouw straat. Schuins hier tegenover."

"Klopt. Die ligt daar al langere tijd."

"Zoals je zegt. Die ligt. Die hangt dus niet."

"Klopt ook weer. Waar wil je naar toe?"

"Naar nergens. Alleen... ik vind het vreemd. Héél vreemd. Dat een trotse sta... dorpse stadsbewoner zo'n skyline voor zijn voordeur heeft liggen."

"Dat moet hij zelf weten, brij."

"Dat zal hij ook wel zelf weten, gast. Maar is het ook niet een beetje raar? Zo'n mat? Met de

skyline van die dorpse stad. Daar vegen bezoekers zomaar hun voeten aan af..."

"Tjah..."

© &A – 2023-01-17

vraagje

uitgeperst worden

als een citroen

voelt voor de gewone mens

al niet fijn

vraag me af

hoe moet het gevoel

van de aarde

dan wel niet zijn?

© &A – 2023-01-18

Van voor de schaduw

“Baasj?”

“Ja, Sja... Sam?”

“Wanneer isj eigenlijk eindelijk de winter voorbij?”

“Als de lente er is, Sja... Sam.”

“Isj dat al gauw?”

“Jazeker, over een maand of twee.”

“Dan pasj, mieljaar, kan dat niet wat sneller?”

“Geduld isj... is een schone zaak, Sja... Sam.”

“Dat isj nu al op, baasj. Ik dacht dat de winter al voorbij wasj. Maar nu voel ik de kou weer aan mijn potige voetsjelukusjstentjes. Echt koud, baasj.”

“Kom op zje... zeg, je bent toch geen suikerklonterig watje.”

“Ben ik ook niet, baasj. Ik ben een warme liefhebbende labradoriaan.”

“Nou, dan gedraag je daar ook naar.”

“Dat probeer ik, baasj. Maar de kou isj de sjpelbreker.”

“Kwestie van doorbijten, Sja... Sam.”

“Eh baasj... ik denk dat ik een oplosjsing heb.”

“Oplossing? Van wat?”

“Van de kou in de winter, baasj.”

“En wat isj... is die oplossing dan?”

“Dat we de winter verplaatsjen.”

“De winter verplaatsen? Naar de Noordpool of zo. Dat gaat echt niet lukken, Sja... Sam.”

“Neen baasj. Niet naar de Noordpool, maar na...”

“Naar de Zjui... Zuidpool? Dat gaat ook niet lukken, Sja... Sam.”

“Eh... baasj, mag ik even uitsjpreken?”

“Eh... oh ja. Dat mag. Even.”

“We verplaatsjen de winter naar augusjtus, baasj. Dan isj het namelijk sjtukken minder koud.”

“???”

“Wat kijk je raar?”

“Zou je niet? Met zo’n oplossing. Hoe doe je dat dan met de volgorde?”

“Volgorde?”

“Ja, de volgorde. Lente, zjo... zomer, herfst, winter.”

“Oh die. Sjimpel, baasj. Lente, zjomer, winter, zjomer, herfsjt.”

“Dat gaat toch helemaal niet lukken, Sja... Sam.”

“Waarom niet, baasj.”

“Dat zijn dan 5 jaargetijden. Een jaar heeft maar 12 maanden en elk jaargetijde duurt drie maanden. Het jaar komt dan 3 maanden tekort, Sja... Sam.”

“Hemelaal niet, baasj. De weergoden moeten hun agenda gewoon aanpasjsjen.”

“Hoe dan?”

“Wat bedoel je, baasj? Ik sjpreek geen Sjineesj.”

“???. Oh... ik bedoel op welke manier moeten die weergoden hun eh... agenda aanpassen?”

“Gewoon... De lente 3 maanden, de eersjte zjomer 3 maanden, de winter 3 maanden, de tweede zjomer 3 maanden en de herfsjt 3 maanden.”

“Eh... maar dan nog zijn dat 15 maanden.”

“Oeps... 3 plusj 3 plusj 3 plusj 3 plus 3 isj ... eh...”

“Dusj... dus Sja... Sam, dat gaat niet lukken. Einde verhaal.”

“Niksje einde verhaal. Ik ga door. Jazjeker, gaat dat lukken.”

“Hoe dan?”

“Ik sjpreek geen Sjinee...”

“Pffft... op welke manier gaat dat wel lukken?”

“Gewoon. Zje moeten de winter gewoon weglaten. Zzijn we daarvan gelijk hemelaal verlosjt. Sjimpel. En... einde verhaal.”

“Ja maa...”

“Ik zjei: ‘Einde verhaal, baasj.’...”

Nadewandelingsprek (2)

(In dat kleine café aan de grote weg, aan de donderdagse, gezellige ovale tafel, waarrond verbale intelligentie na iedere slok luider de verbinding aangaat met gepaste meligheid. Of zoiets...)

“Het is toch wat, hè. Limburg heeft bijna niks meer van goede wielrenners. Niet dat Limburg er veel had, maar toch. En of dat allemaal goeie renners waren? Mwah... ik betwijfel het. Overigens, ook op ander sportgebied blinken de Limburgse sportmensen bepaald niet uit.”

“Nou, Tom Dumoulin was toch wel een goeie. De Giro gewonnen, veel tijdritten gewonnen. Vooraan in de Giro, in Spanje en in de Tour geëindigd. Zeg dan maar eens dat dat niks is.”

“De Giro? Wat stelt die koers nou voor? Ik kan Tom echt niet op dezelfde hoogte als Zoetemelk of Kuiper plaatsen. Oké, hij was misschien wel goed, maar echt niet buitenaards.”

“Klopt. Dan zou hij een mars- of maanmannetje zijn.”

“En dat hij niet tegen publieke druk bestand was, nou dat pleit niet echt voor hem.”

“Ik proef iets van dat typisch Nederlandse. Boze teleurstelling.”

“Nee hoor, helemaal niet. Maar waarom zijn andere sporters dan wel bestand tegen de druk van de buitenwereld? Ik vind het maar smoesjes, hoor.”

“Ieder mens is anders. Lichamelijk en ook geestelijk.”

“Dan nog. Als je die druk niet aankan, ga je toch iets anders doen.”

“Dat heeft hij nu toch gedaan.”

“Oké, maar dan nog. Eerst veel geld opstrijken en dan stoppen.”

“Nu ben je aan het gissen.”

“Klopt, maar ik denk dat ik mij niet vergis.”

“Weet je. Ik heb dat zelf ook meegemaakt.”

“Huh??? Jij? Topsporter? Ben jij een topsporter geweest?”

“Jazeker. In mijn jongere, sportieve jaren.”

“Kan ik me niets van herinneren.”

“Ik ook niet meer alles. Maar ik heb er – denk ik – wel een immens trauma aan overgehouden.”

“Toch geen posttraumatische PTSS?”

“Misschien niet, misschien wel. Ik weet het nog steeds niet.”

“Wat gebeurde er dan? Toen?”

“Nou, mensen reden met grote regelmaat met hun auto’s door de Pendersstraat. Waar ik toen woonde. Ze kwamen zelfs de oprit op. Keken door en klepperden met de brievenbus. Maakten – toen al – selfies met mijn woonst duidelijk op de achtergrond. Ik werd op straat aangeklampt. Kon niet echt op mijn gemak winkelen. Iedereen wilde iets van mij. En ook van mijn broers en zussen. Zij waren toch maar de broer of zus van ...

“Snap je? Ja, dat was echt geen leuke tijd.”

“Kan ik me echt helemaal niets van herinneren. Ik weet in ieder geval zeker dat ik niet bij jou door de brievenbus ben komen gluren.”

“Dat weet ik niet. Maar het was echt, echt helemaal niet leuk. Die tijd.”

“Maarre... waardoor kwam dat dan, dat eh... stalken?”

“Tjah ... ik was toen topscorer van Berg 4... Dan weet je het wel, hè.”

“Huh? Ach gut! Och... k*t! Ouwehoer!”

Constatering

Ik wandel door de buitenwijk. Van de dorpse stad. Een voor mij bestemd en afgeleverd pakketje moet opgehaald worden. Bij het pakketjesophaaldepot. De vandaag frisse buitenwijk blinkt uit. Door wanorde. Ononderhoud. Lijkt vervallen. Door onderkomen onderkomens. Zo zou je de huizen, de straten, al het wandelend geconstateerde kunnen typeren.

Het ophaaldepot waar je – niet verrassend – ook kunt afhalen, is tegemoetkomend. Wanneer het de ondefinieerbare rook betreft. Bij het openen der deur. Mijn keel krampt samen. In een bui van onverwachte hoest. Uit die rokerige nevelen klinkt een ‘welcome, sir’ en even later een wazige, weinig begripvolle lach. Haar verdere taalgebruik is onbegrijpelijk. Voor een buitenstaander. Nu ook door nevelen omhuld. Een buitenstaander die binnen staat. Zo voel ik mij op dat moment.

‘The name’ wordt gevraagd. Ik noem de naam. Daarna, verrassend: ‘de voornaam’. Ik noem ook die. Een internationaal ‘okay’ volgt en ik ontvang het pakketje. Zonder de gebruikelijke vraag naar en het tonen van een identiteitsbewijs. Vreemd? Wat is vreemd in deze buitenwijk? Ik weet het. Misschien. Maar zeg en schrijf het niet.

Ik verlaat rokende nevelen. Best wel snel. Zuig de friskoude buitenlucht op en in. Tot diep in mijn longen. Een nieuwe hoest zorgt voor enige reiniging. Dan volgen weer op- en uitgeluchte stappen door de buitenwijk. Kinderen roepen. Dreinen. Gillen. Schreeuwen. Of is het hun gewone doen? En niet laten? Hun praten? In hun eigen kindertaal die ook hun moedertaal is. En waarschijnlijk ook de taal van hun vader. De voortuintjes ook hier blinken uit. Net als de rest van de buitenwijk. In ononderhoud. Wie ben ik om daar iets van te zeggen? Of te schrijven? Dus houd ik het bij een hernieuwde wandelende constatering.

De buitenwijk. Is uitgeweken naar de dorpse stad. Onzichtbare geuren zweven mij ongekleurd tegemoet. Er wordt al heftig gekookt. Waarschijnlijk maaltijden bereid. De luchtige geuren wisselen elkaar af. Mijn neus vaart er niet wel bij. De ene na de andere nies verlaat luidkeels mijn mond. Mijn neusvleugels dreigen het contact met mijn aangezicht te verliezen. Een zakdoek fungeert als vangnet. Om de neus bij de les en het aangezicht te houden. Mijn ogen tranen. De wijde wereld wordt een wazig beeld. Ik struikel nog net niet wanneer ik niet zie waar ik loop bij het pardoos verlaten van het trottoir.

Het zicht klaart weer. Opletten is opeens de boodschap. Want het nu betreden, overkantse trottoir is een openbaar toilettrottoir voor honden. Hun drollendepot. Door ervaring wijs geworden trap ik er niet in. Want smerig, plakkerig, vasthoudend en minder prettig voor de neus en zijn vleugels.

Een deel van een auto, roestbakkig lang. Langer dan de oprit waarop hij staat. Blokkeert mijn doorgang. Ik verlaat opnieuw het trottoir. Ontwijk de troep, de dozen, de zakjes, de lege verpakkingen. In de straatgoot. Ik werp een blik. Geen metalen. Maar een ogen. Niet in die goot. Maar rondom mij. Vanaf het punt waar ik sta, zie ik ze. De verschillende straatnamen. Op de borden. Verrassend. Mijn constatering. Allemaal Nederlandse straatnamen! Geen vreemdtalig onderbord. Geen vertaling. Kan dat wel? Mag dat wel? In deze buitenwijk? In deze tijd... van actiegroepen.

kristallen

*dwarrelen
als vlokken sneeuw
uit de lucht vallen
wordt de winter
een maatpak
voor de kleumende mens
haalt zijn neus op
laat de tranen lopen
een vloek een zucht
een plotse val
toont de gladheid
van het bestaan
leert de mens voorzichtig
met de verborgen verrassingen
onder de zachte deken
van het leven
om te gaan*

© &A – 2023-01-22

Edmondriaantje

*Wanneer iedereen voor jou belangrijk is
en jij voor iedereen belangrijk bent,
kom je best een héél end ...*

© &A – 2023-01-23

*W*andelend (zonder fiets)

Het is fris deze dinsdagmorgen, wanneer ik over een ontdooiende gele looper loop. Poelen en poeltjes worden best wel lichtvoetig door mij ontweken. De droge, waterkoude noordenwind slaat met onzichtbare maar wel voelbare vlagen rond mijn onbedekte oren. Schooljeugd fietst al onoplettend en verrassend onbezorgd append, telefonierend en onbewust luid pratend rondom mij. Werklieden op de belendende bouwwerken fluiten er vrolijk maar geweldig vals de oorpijnigende moed in.

Een appgeluidje vanuit het binnenste van mijn warme jas laat zich horen terwijl een fietsende apper ternauwernood ontweken wordt door een – te hard rijdende – automobilist. Bekomen van de schrik tast ik in mijn binnenzak naar mijn foon en zie dat een collegiale vriend een berichtje gestuurd heeft. Een droevig berichtje. Een oud-collega uit vroegere Heerlense arbeidsjaren is overleden. Op de respectabele leeftijd van 90 jaren. Droefenis zou nu moeten overheersen maar in deze vrieskoude is met warmte terugdenken aan die mooie tijd in dat witte, marmeren gebouw misschien wel het vlammetje dat de koude voor even verdrijft.

Ik verzink al wandelend in gepeins. Ik zie hem weer zitten in zijn kamer op de 2^e etage in dat witte gebouw. Worstelend met zijn computer, onhoorbaar vloekend naar het scherm en tegen de onzichtbare wachtwoorden die hem maar geen toegang wenssen te verschaffen tot de digitale buitenwereld, toegang tot de – toen – nogal beperkte interne systemen.

Ik zie hem ook fietsen. Over de Limburgse paden, paadjes en wegen en weggetjes. Paden en wegen die hij als zijn broekzak kende. Behalve dat ene, niet eens verborgen pad. Dat hij dagelijks doordewekelijks bereed. En dat zijn naam droeg. Totdat de functie van het marmeren gebouw veranderde. En de functie van het gebouw naar elders werd verplaatst.

Ik tast en zoek in mijn herinnering of ik hem ooit heb zien rijden in zijn, in een auto. Het blijft bij tasten en zoeken. Ik weet zelfs geen merk auto op te rakelen.

Jan. *De Man Met Fiets*. De eerste en wellicht ook enige menselijke GPS die ooit op deze aarde heeft rondgereden. Een slimme, wijze man. Zó slim dat hij zelfs mijn humor snapte(...).

Spontaan vloeien opeens woorden door mijn hoofd. Ik sla ze op. Haal dat wat ik moet ophalen op en spoed mij vervolgens huiswaarts. Ondertussen de vloeiende woorden in de juiste volgorde dirigerend en thuisgekomen in een passend kadertje plaatsend. Om het kadertje met tekst te kunnen plaatsen. Hiernaast te kunnen plaatsen. Zonder verdere toelichting ...

Zonder fiets

*Voor mr. Jan Freijters
(★ 9-1-33 - † 20-1-23)*

*Ik wandel over
de Boulevard der Herinnering.
Flaneer door
de Laan van Onvergetelijkheid.
Schuifel langzaam door
het Straatje van Weleer.
Neem even plaats op
het Bankje van Emotie.*

*In het stille Park van Koesting
kijk ik zwijgend naar
de verre horizon
en laat dan
de verschijnende gedachten
zachtjes landen in
het Bloemenveld van:
Rechtvaardig. Markant. Uniek.*

Denk(z)werk

Spiegelbeeld: “Soow, wat kijken wij voldaan uit de ogen?”

Ik: “Vind je?”

“Jazeker. Vind jij dan van niet?”

“Nou, volgens mij kijk ik een beetje vierkant. Hoewel, een beetje? Meer veel.”

“Och, nu je het zegt. Jij of ik had jou of mij nog niet diep in de ogen gekeken. Ja, klopt. Vierkantig met geronde hoeken. Televisie gekeken?”

“Nee, op het breedbeeldige computerscherm.”

“Dat jouw ogen elkaar dan niet overlappen?”

“Het is een kromgerond gebogen scherm. Niet vlak plat rechtopstaand.”

“Oow, ????”

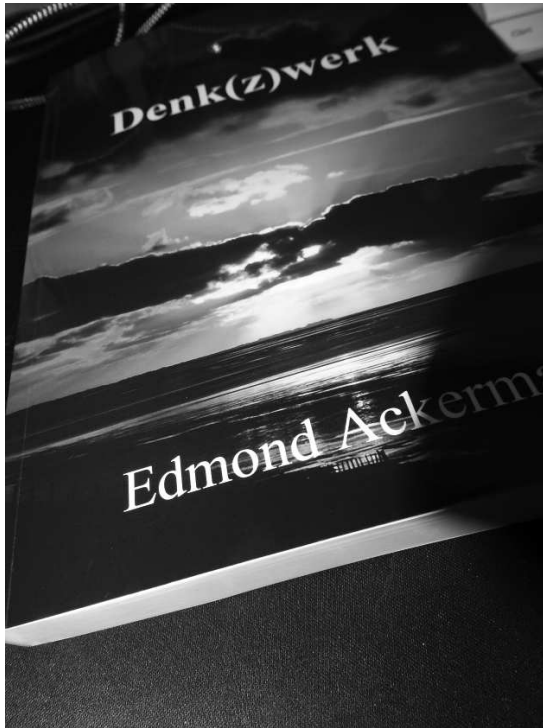
“Laat maar. In ieder geval heb ik dik twee dagen, zo’n 20 uren, naar het scherm en meer nog, naar honderdduizenden letters zitten staren.”

“Jij liever dan ik.”

“Zou voor jou ook moeilijk geweest zijn. Al die letters in spiegelbeeld geschreven. Is lastig lezen.”

“Dat denk, neen weet ik zeker. Maarre... waarom?”

“Vrijdag is een proefdruk afgeleverd van mijn nieuwste baby.”

“Jij? Baby’s krijgen op jouw leeftijd? Je hebt je toch niet laten ombouwen, hè?”

“Nee hoor.”

“Ik luister.”

“Huh?”

“Ja, jij zegt, ‘nee hoor’. Dus ik luister.”

“Mieljaar, je bent nog gekker dan dat ik soms doe.”

“Van wie heb ik het?”

“Eh... Maar alle gekke jij en op een stokje. Die baby is mijn nieuwste boek.”

“Nieuwste boehoek? Alweer?”

“Ja hoo... eh... jazeker. Mijn allernieuwste boek.

Nummer 11 uit mijn jaarlijkse verhalenserie.”

“Nou, proficiat dan. En?”

“Wat en?”

“Hoe heet het boek?”

“Mijn spiegelbeeld en ik.”

“Huh? Een boek over mij?”

“Nee, neen. Was een grapje.”

“Och, jakkas. Jij kan zo grappig zijn, hè. Eerst mij in euforische stemming brengen en mij dan laten vallen. Hoe heet het dan in het echt?”

“In het echt heet mijn nieuwste: ‘Denk(z)werk’, met de ‘z’ tussen haakjes.”

“Dus je hebt van de titel denkwerk gemaakt.”

“Zo zou je het kunnen noemen, ja. Maar ik vond het een mooie titel die voor een groot deel past bij de inhoud. Ik denk namelijk veel en vaak en staar daarbij vaak naar het zwerk.”

“Zwerk? De hemel? De wolken?”

“Zo zou je het kunnen zien, ja.”

“Als je dan maar niet met je hoofd in het zwerk gaat lopen.”

“Waarom niet?”

“Met wolken rondom je hoofd zie je verrekke weinig.”

Ach, als de lezer het boek niet opent, leest hij ook weinig van de inhoud.”

“En dat boek is ook weer te koop?”

“Yep. Via internet en via mij.”

“Ik hoef er geen, dan weet je dat alvast.”

“Huh? Ik wilde je net het eerste exemplaar overhandigen.”

“Suffie, denk na. Dat gaat niet. Ik ben toch je spiegelbeeld.”

“Och ja..., komt natuurlijk omdat ik nu niet naar het zwerk staar...”

Inspiratie(?)

Er zijn soms van die dagen dat er gewoon niets gebeurt. In ieder geval niets interessants. Iets waarvan of -over ik zou kunnen schrijven, zou kunnen berichten, ja ... misschien zelfs over zou kunnen dichten. Oké, een open deur, die zou, maar verder... Ik sta daar dus maar, te staren door het raam. Naar buiten. Want staar ik naar binnen, dan sta ik buiten. Inspiratie is op zo'n troosteloze staarplek dan ook ver te zoeken. Ik trek me daarom maar terug. Neem plaats achter of voor mijn bureau. Ik kijk naar het scherm van mijn computer. Een breed scherm. Geurved zoals dat in mooi Nederlands heet. Ik schuif wat met het toetsenbord. Zodat het recht voor mij staat. Esthetisch verantwoord recht voor mij staat? Het zal. Ik schuif wat met de muis. Het witte pijltje dat schuins gericht gestuurd wordt door de hand die de muis bedient. Een draadloze muis. Zonder staartje. Feitelijk dus een gecoupeerde muis. Pfft... Maar verder draait de wereld, de aarde door.

Ik sta weer op. Verlaat de zitplek. Slenter wat door de woonkamer waarin ik best wel wat tijd van mijn dagelijkse leven doorbreng. Waarom de kamer dan niet leefkamer noemen? Rare gedachte in een verder inspiratieloze tijd van woensdag. Ik hoor lief murmelen: “ ’t Liekent wel allerheilige vandaog.” Ik zou haar murmeling willen beamen maar besef dan dat in allerheiligen meer leven zit dan in deze inspiratieloze dag. Een dag waarop zelfs de wind geen duit in het zakje doet. Geen gurige maar dus een gierige wind. Vandaag.

Lief, warm ingeduffeld in haar relaxerende stoel van ziekzijn en goed weer beter worden, murmelt: “Sjat, wat löpste toch rond? Biste get kwiet?”

“Ja. Mijn inspiratie.”

“Dao kin iech diech neet bij helpe. Maak diech ‘ne bekah werme sjokomel. Mesjiens krijgste dao inspirasie vaan of door.”

Dus ik maak mij dan maar een grote beker chocomel en keer weer terug naar mijn staarplek richting buiten. Zie dat de plekken met sneeuw van vanmorgen alweer een klein beetje aan hoeveelheid hebben ingeboet. Maar dat gaat zo langzaam, daar word ik ook niet vrolijk van.

De warme damp van de chocomel warrelt warmwazig voor mijn ogen. Teken voor mijn mond om de blaasvorm aan te nemen en iets van de warmte te verwijderen uit de inhoud van de beker. Ik laat mijn lippen voorzichtig nippen en staar gelijktijdig opnieuw naar buiten. Hoezo, mannen kunnen geen twee dingen tegelijk? Ik moet zachtjes griemelen om mijn zwijgende vraag.

Lief: “En sjat? Höbste obbins inspirasie?”

“Nee hoor. Ik stelde mezelf een vreemde vraag.”

“Hopelik giefste diech zellevers gein antwoord.”

“Doe ik ook niet.”

“Meh boe loerste eigelek nao?”

“Momenteel naar een sneeuwpop. Gedrochtelijk en zo te zien ontzettend genderneutraal.”

“Sjrief dao daan euvah.”

“Huh? Over de gedrochtelijkheid? Over de genderneutraliteit? Dat ze uitziet als een eh... als een eh...”

“Es eine wat?”

“Nou, die pop is best wel wit, maar ook best wel zwart.”

“Zwart mèt wit? Meh sjat, dat is ein eh... roetveegpóp?”

“Ja, zo zou je ze kunnen noemen.”

“Nou, daan höbste toch dien inspirasie.”

“Heb ik opnieuw een probleem. Misschien wel een dilemma.”

“Wiezoe?”

“Ik had al een titel voor dit verhaal: ‘Inspiratie?’ Dus inspiratie met een vraagteken.”

“Daan zèt dat vraogtèke gewoen tösse häökskes.”

“Goed idee.”

“Oké, daan gaon iech noe weer wijer mèt betah weure.”

“Beterschap!”

“Daankuche... uche... kuche...”

Nadewandelingsprek (3)

(In dat kleine café aan de grote weg, aan de donderdagse, gezellige ovals tafel, waarrond verbale intelligentie na iedere slok luider de verbinding aangaat met gepaste meligheid. Of zoiets...)

“Jongens, dat wordt niks hier in dit land.”

“Hoezo?”

“Heb je het gehoord van die van de Triple Bie?”

“Wie z’n Bie?”

“Triple Bie!”

“Ik moet dadelijk thuis koken. Dus ik ga dadelijk voor een Bie Gourmand?”

“Neeheen! Triple Bie. Trouwens, dat Triple Bie mag je eigenlijk niet meer zeggen van eh... van haar. Je weet wel. Het is BBB.”

“Oh, die boerenpartij.”

“Ja, die gaat voor 8 zetels in de Eerste Kamer.”

“Heeft die dan zoveel personeel?”

“Dat weet ik niet. Wat ik wel weet is dat het niks wordt in dit landje. Met de politiek. Het is toch van alle goden los dat er hier in dit landje eenentwintig partijen in de Tweede Kamer zitten.”

“Weet je wat ze moeten doen?”

“Nee?”

“Partijen die niet meer dan bijvoorbeeld 3 zetels hebben gekregen bij de verkiezingen dwingen om samen te gaan met andere partijen om zo bijvoorbeeld aan minstens tien zetels te komen. En anders... druit met die te kleine partijen.”

“Hoho!”

“Wat?”

“Stel dat ik op JA21 stem en die komen zetels tekort en die moeten dan samen gaan met partijen die ik alle goeds wens maar waar ik totaal niets mee heb, moeten die dan een verbond aangaan? Ik dacht het niet, hè.”

(Ik, fluisterend tegen mijn buurman: ‘Gelukkig dat politiek mij geen moer interesseert.’)

(Buurman, fluisterend: ‘Je zou wel wat olie op het vuur kunnen gooien.’)

(Ik: ‘Dat komt vanzelf. Dat doen ze zelf. Let maar op.’)

(Buurman: ‘Oké, ik let op.’)

“Maar weet je wat hier ook speelt? Iedereen sodemietert maar op Rutte maar noem me een andere die het anders of beter zou doen.”

“Eh... eh... eh... eh... maar die liegt wel.”

“Omtzigt zou kunnen, maar die brandt zich geen tweede keer zijn vingers.”

(Ik, fluisterend tegen buurman: ‘Hoor, het vlammetje begint al te branden.’)

“Ik drink nog eentje en dan ga ik. Koken. Thuis.”

“Wat ging je ook alweer koken? Iets van Armand?”

“Nee. Ik ging koken voor een Bib Gourmand.”

“Oh... wat is dat eigenlijk?”

“Dat is het opstapje naar een ster. Van Michelin.”

“Aha... ben jij dan zo’n goede kok?”

“Dat gaat zich dadelijk uitwijzen.”

“Maar om terug te komen over de politiek. Eerlijk gezegd denk ik ...”

“Eerlijk? Jij hoort niet thuis in de politiek. Eerlijk? Kom op zeg.”

“Ja maa...”

“Het woord eerlijk kennen ze niet in Den Haag.”

“Ja maar ... (tegen mij) Zeg jij ook eens wat? Je zit hier maar en zegt niks.”

(Ik: ‘Arthur, doe mij 3 fricandellen speciaal en 1 kleine friet mayonaise. Om mee te nemen.’)

“Huh?”

(Arthur: ‘Komt in orde. Drie fricandel speciaal en een kleine friet mayonaise?’)

(Ik: ‘Yep en dan tel je gelijk van mij.’)

(Arthur: ‘Oké. Drie fricandel speciaal en een kleintje friet mayonaise. Komt eraan.’)

“Eh... dat was nie... (tegen mij) Je drinkt toch nog wel eentje van mij, hè?”

(Ik: ‘Altijd.’)

dagelijks

*stroomt ons leven al kronkelend
door de aderen glijdt het warme bloed
gelijk de regelmaat der tijen
van laagste eb tot een zee van overloed
onophoudelijk voor- en achterwaarts
zacht kabbelend vaak ook slaand
houden wij ons overeind
tegenwinds rechtop wank'lend staand
geen bare watergolf hoog of laag
of er zit een rimpeltje op
de kronkellijnen van het leven
gevat in niet meer dan een notendop*

© &A – 2023-01-28

de notendop

*dobbert op het oppervlak
van het water
toont de onrust
die het leven soms beheerst
tijdens de stormen
die men overwinnen moet
om voor de wind te gaan
wordt het zeil gehesen
en gaat de vlag in top
als men weer een haven bereikt
gezet in de notendop
overwint men
door durven en vooral doen
zelfs de diepste dieptes
in des levens somtijds laagseizoen*

© &A – 2023-01-29

Hangplekproject

Ik: “Checklijst? Check. Bouwtekeningen? Check. Kadasterkaart? Check. Hinderwetvergunning? Check. Milieu-effectrapportage? Check. Omgevingsvergunning? Check. Geluidseffectrapportage? Check. Bouwvergunning? Check. Hangplekwetvergunning? Check. Riolvergunning? Check. Sonderingsonderzoeksrapportage? Check. Bouwbesluitberekeningsgoedkeuring? Check. Constructieberekeningsgoedkeuring? Check. Daglichttoetredingsberekening? Check. Verblijfsgebied- en ruimtengoedkeuring? Check. Ventilatieberekeningsgoedkeuring? Check. Aanvliegroute-effectrapportage? Check. Vliegbevestigingsrapportage? Check. Twee lange schroeven? Check. Boormachine? Check.”

Mijn brij: “Goh gast, ga je een woonwijk bouwen?”

Ik: “Neen, gewoon een klein projectje. In de tuin. Een koolmeesnestkastje ophangen.”

Brij: “Jakjes, wat er niet allemaal komt kijken bij het ophangen van zo’n simpel nestkastje. Maar alle papieren en materialen zijn dus aanwezig en blijkbaar in orde?”

Ik: “Yep.”

Brij: “Het grootste probleem zal dus nu het ophangen van dat kastje gaan worden.”

Ik: “Waarom zou dat een probleem moeten zijn of gaan worden?”

Brij: “Omdat jij dat gaat doen. Dus, met jouw permissie, ga ik nu even mijn checklijst checken? Die is niet zo lang, maar wel veel belangrijker.”

Ik: “Waarom?”

Brij: “Omdat het jou aangaat.”

Ik: “Eh... ik ...”

Brij: “Wacht effe... Eerst de lijst checken.

Pleisters? Check. Genoeg verbandrollen? Check. reservering gipskamer?

Check. Reservering ambulance? Check.

Jodium? Check.

Tetanusspuit? Check.

Chirurg stand-by? Check. Reservering operatiekamer? Check ...”

Ik: “Wat kun jij overdrijven, zeg.”

Brij: “Wacht effe... ik ben nog niet klaar. Parachute? Che...”

Ik: “Parachute?”

Brij: “Ja zeker, je gaat iets ophangen. Dus je moet toch op zo’n vreselijk hoog minstens tweetreeëntrapje gaan staan. Hoog. Hoogtevrees. Vrije val. Gil. Parachute is dan noodzaak. Snap je?”

Ik: “Nou, ik hang het binnen het bereik van mijn staan op de grond op. Dus die parachute is nie...”

Brij: “Dan nog zullen het voor jou halsbrekende toeren zijn. Dus... Parachute? Check.”

Ik: “Tjonge, jonge. Je maakt het wel héél erg spannend.”

Brij: “Ik? Het spannend maken? Als je deze klus uitbesteedt aan een aannemer is het minder spannend. Dus wie maakt het hier spannend?”

Ik: “Ik ga aan de gang.”

Brij: “Ik zou zeggen, ga aan de hang.”

Ik: “Puh...”

(3 (drie!) minuten later)

Ik: “Klaar.”

Brij: “Huh??? Ik heb geen gevloek, geen ijselijke gil, geen ambulance gehoord. Hoekandah?”

Ik: “Om het eens mooi te zeggen. Misschien een gevalletje ‘*Fortes fortuna adiuvat?*’ Zoiets?”

Brij: “Jammer dat je niet over die woorden gestruikeld bent, had ik misschien toch nog de ambulance kunnen bellen. Overigens, wat betekent dat fortes enzovoortgedoe? Eh... voor de lezers, snap je.”

Ik: “Het geluk helpt de dapperen.”

Brij: “Oh...”

© &A – 2023-01-30

uitgelijnd

in nevelen gehuld eenzaam staand

wachtend op wat komen gaat

stevig ~ wel buigend niet barstend

de boom die alle winden weerstaat

in nevelen gehulde takken hoogwaarts reikend

tentakels in een leeg sinister spookjesbos

geen geluid geroffel of kraakgeschal

de fantaserende kijker gaat helemaal los

ziet in nevelen gehulde woeste wolven

onzichtbaar zoekende wilde zwijnen

maar ziet echt in grijs de spookjesboom

kleurend binnen de kromme lijnen